

Sembrant la Pau

No fa gaire temps, en un parc d'un poblet, jugaven Lucas i Sofia. Lucas era baixet, morenet i amb una cara molt simpàtica. Sofia en canvi era una mica més alta, pèl-roja i amb una cara molt graciosa plena de pigues. A tots dos els encantava jugar junts, encara que de vegades els costava compartir els seus joguets.

Va arribar l'hora del berenar i el pare de Sofia li va oferir una poma. La mare de Lucas va fer el mateix, li va donar un bol amb cireres. Van deixar els seus joguets i es van asseure a la sorra per menjar-se el seu berenar. Sofia no estava molt convençuda amb el seu berenar, li venien de gust molt més les cireres de Lucas. Lucas es va adonar d'això i va començar a ensenyar-li-les, per donar-li així més enveja. Sofia va donar el seu primer mos a la poma, Lucas es va menjar la primera cirera I ZAS! Sofia no va poder aguantar més, va tirar la seva poma i es va llançar sobre el bol de cireres de Lucas. Moltes cireres van caure a terra. Lucas va començar a cridar i Sofia a estirar del bol. La mare de Lucas i el pare de Sofia van acudir al moment.

- Què passa?
- Doncs, que Lucas no em dóna cireres! - va contestar Sofia indignada.
- No és veritat, ella me les volia tirar.- va dir Lucas enfadat.

Sabeu quin va ser el problema? Que cap dels dos va actuar de forma correcta. Segurament si Sofia li hagués demanat per favor una quantes cireres, Lucas es les hauria donat. I possiblement si Lucas li hagués ofert a Sofia unes quantes cireres res d'allò hagués passat.

Als pares se'ls va ocórrer una idea superoriginal per fer les paus.

- Per què no sembrev la Pau? -va dir el pare de Sofia.
- Com? Sembrar què? - van contestar Sofia i Lucas al mateix temps.
- Mireu, què us sembla si compartiu les cireres, i després plantem les llavors? Així sembrarem la Pau.
- Què bé! Sofia pren unes quantes cireres! - va dir Lucas.

Els dos es van menjar molt a gust les cireres, i després van sembrar la pau "No havien de lluitar per les coses, era més fàcil parlar i arribar acords. I per recordar-sempre, plantarien les llavors de les cireres.

- Però no oblideu que no serveix només amb sembrar la Pau un dia, s'ha de cuidar cada dia, regar-la, mimar-la... - va dir la mare de Lucas.

Van passar els anys, i en aquell petit parc, d'aquell poblet va créixer el més gran i bell cirerer que mai més s'havia vist. En el tronc portava una inscripció.

"sembrar la pau, cuidar-la i mimar-la per a un món millor"